

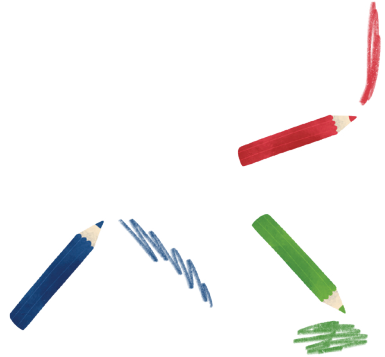
BÜYÜK BULUŞMA

Görkem Kantar Arsoy (İstanbul, 1980) Liseyi, üniversiteyi ve yüksek lisans eğitimini ABD’de tamamladı. Öğrenciliği sırasında kitapçada çalıştı, bol bol okudu, kitapları kokladı ve yazdı. Mezun olduktan sonra üniversitelerde çalıştı. Şu anda bir yandan çocuk kitapları yazarken diğer yandan kurucusu olduğu Okutopya Kitap Kulübü ve Okuma Atölyesi’nde çocuklara okuma sevgisi kazandırmak için çalışıyor.

<http://www.okutopya.com>

<http://www.gorkem.info>

Eren Caner Polat (1989, İstanbul) Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim bölümünden mezun oldu. Çeşitli ajanslar, yayınevleri ve dergiler için illüstrasyonlar yaparken diğer yandan kendi projelerini geliştirmeye devam ediyor. İstanbul’da yaşıyor.

Görkem Kantar Arsoy'un
YKY'deki kitapları

- Zuzu'nun Ormanı (2012)
Zuzu's Forest (2012)
Zuzu ile Uykucu Baykuş (2013)
Puki ile Yaşlı Karga (2013)
Zuzu Çöplükte (2014)
Zuzu and the Sleepy Owl (2014)
Rengârenk Tavşanlar İstiyorum (2014)
Hayalperest Çocuk (2015)
Ufak ile Tefek (2016)
Zuzu and the Book Rescue (2017)
Sarıldığımız Gün (2017)
Zuzu ile Kaplan Yongi (2017)
Tibo Tabletine Yapıştı (2018)
Bir Dileğin Varsa (2020)
Beklemeyeceğim İşte! (2021)
Bu Oda İkimizin (2022)
Neşeli Arkadaşlar (2023)
Büyük Buluşma (2026)

GÖRKEM KANTAR ARSOY

BÜYÜK BULUŞMA

**Resimleyen
Eren Caner Polat**

YAPI KREDİ YAYINLARI

Atatürk'ün öldüğü gündü bugün. Anma töreni için okulun bahçesindeydik. Sıra sıra dizilmiş bekliyorduk. “Sadece biz değil, bütün Türkiye aynı anda saygı duruşunda bulunacak çocuklar” diye açıkladı öğretmenimiz.

1938 yılının 10 Kasım günü saat 09:05'te Dolmabahçe Sarayı'ndaki yatağında hayata veda etmiş Atatürk.

Saat gelmişti.

Siren sesi yeri göğü inletiyordu. Bir dakika boyunca ne bir kıpırtı ne de bir ses vardı... Sınıfın en gevezesi Ali'den bile çıt çıkmıyordu. Hepimiz Atatürk'ü o an kaybetmiş gibi üzgündük.

Her yıl 10 Kasım'da Atatürk'le ilgili belgeseller izler, şiirler okur, resimler yapar, kitapları incelerdik. Bu kez Mine yazdığı şiiri okudu sınıfta:

Bayrağı salladım havada

Atam'a baktım, kelebekler uçtu karnımda

Ah canım vatan, canım Atam

Bugün yaşasa, ne derdi acaba?

"Cumhuriyet'i sevin, sahip çıkın ona,

Kol kola yürüyün bilimle, sanatla!"

Ah canım vatan, canım Atam!

Şiir okumayı ve yazmayı severdi Mine. O benim en yakın arkadaşım.

Atatürk'le ilgili bir sürü şey öğrenmiştik öğrenmesine ama içimi kemiren bir şey vardı. O da kafamın içinde fırl fırl dolanan sorularımdı. Sonunda sormaya karar verdim.

"Öğretmenim..."

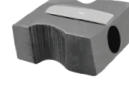
"Efendim Zeynep?"

"Atatürk küçükken hangi oyunu oynamayı severmiş?"

Öğretmenimiz, sorumu duymamış gibi davranıp anlatmaya devam etti.

“Öğretmenim, Atatürk’ün kaç kitabı varmış?”

Öğretmenimiz yine duymazdan geldi.

“Peki, Atatürk’ün küçükken hayali neymiş?”

“Dersi kaynatma lütfen Zeynep” dedi öğretmenimiz. “Dikkatini bana versen iyi olur! Biliyorsun...”

Biliyordum... Yarın matematik sınavımız vardı ve öğretmenimiz de onunla ilgili bir şeyler anlatıyordu. Ama benim aklım hâlâ Atatürk’teydi! Ne yapayım... Merak ediyordum.

Atatürk’ün de bir zamanlar düşler kuran, buradan ta uzaya kadar uzanan hayalleri olan bir çocuk olduğuna emindim. Yoksa nasıl bunca şeyi başara bilirdi!

Mine kulağıma doğru eğildi.

Fısıltıyla, “Bence herkesin okuma yazma öğrenmesini hayal etmiştir. Zaten o yüzden de harf devrimini yaptı ya” dedi.

“Tabii ya!” dedim. Mine haklı olabilirdi.

Eve gidince abime sordum. O sırada abim bilgisayarında oyun oynuyordu. Zaten sürekli bir şeyler oynuyor. Abimin başını bilgisayarından, telefonundan kaldırdığını görmek neredeyse imkânsız.

“Atatürk’ün en sevdiği ders sence ne?”

Orta sahada çalımın atan abim, “Bence beden eğitimi!” dedi.

“Neden ki?”

“Savaş meydanında gösterdiği performans ortada!”

Abim benimle dalga geçiyordu galiba.

Tam o sırada annem karşıma çıktı. Telefonunda birilerine bir şeyler yazıyordu herhalde.

“Anne...”

“Hı?” dedi ama parmakları hâlâ ekranda geziyordu.

“Atatürk’ün en sevdiği yemek ne sence?” diye sordum.

Bu sefer gözlerimin içine bakarak, “Peynirli börek! Yok yok! Etlî ekmek! Ya da belki de mercimek çorbası! Ne bileyim ben Zeynep! Ama sana tavsiyem, bence yarınki matematik sınavını düşün sen!” dedi.

“Düşündüm ama şimdi biraz ara verdim” dedim.

Annem bana ters bir bakış fırlattı.

Sonra babama gittim. Salata yapıyordu. En sevdiği şey salata yapmak. Maydanozlu, dereotlu, domatesli, biberli...

“Babası öldüğünde Atatürk nasıl hissetmiştir?” diye sordum.

Babam beni hiç duymamış gibi, biberi doğramaya devam etti, “Matematik çalıştın mı Zeynep?” dedi.

“Çalıştım” dedim.

“Hazırsın yani?”

“Hazırım” dedim.

Dedim ama bu dediğimden çok da emin değildim. Zaten ben matematik sınavı için hiçbir zaman tam hazır olamam.

Ah, bir bilseniz, matematik konusunda başım çok dertte. Çok mutsuzum çok! Ama şimdi anlatıp canımı sıkamak istemiyorum. Ben şu an sorularımın peşindeyim.

Bir de yapay zekâda şansımı denemeye karar verdim.

“Atatürk’ün hayatında kendini en cesur hissettiği an neydi acaba?” diye yazdım.

“Zeynep, harika bir soru sordun. Ama bu sorunun cevabını yalnızca Atatürk verebilirdi. Keşke hayatta olsaydı da ona sorabilseydin” dedi yapay zekâ.

Anlaşılan sorularıma yanıt bulma konusunda bugün pek şanssızdım.